

Sygn. akt I PK 48/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko K. Spółce Akcyjnej w K.
o wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 lipca 2014 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 3 października 2013 r., sygn. akt IX Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 3 października 2013 r.

Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na dwie okoliczności.

Po pierwsze, wskazano na wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego – cytując: „czy nowy pracodawca po upływie jednego roku od daty przejęcia zakładu pracy na mocy art. 23¹ k.p. może, na podstawie art. 241¹³ § 2 k.p., wypowiedzieć przejętemu pracownikowi warunki pracy i płacy wynikające z zakładowego układu zbiorowego pracy, którym pracownik był objęty przed przejęciem bądź zawrzeć z takim pracownikiem porozumienie zmieniające te warunki w celu wprowadzenia mniej korzystnych dla pracownika warunków pracy i płacy wynikających z porozumienia zbiorowego niebędącego układem zbiorowym

pracy, zawartego przez nowego pracodawcę z organizacjami związków zawodowych, stanowiące na mocy art. 9 § 1 k.p. samoistne źródło prawa pracy, mające oparcie ustawowe, gdy po upływie jednego roku dotychczas obowiązujący układ zbiorowy pracy nie został zastąpiony nowym układem lub regulaminem wynagradzania ani nie został rozwiązany, czy też do wprowadzenia po upływie jednego roku od daty przejęcia zakładu pracy mniej korzystnych warunków pracy i płacy wynikających z porozumienia płacowego niebędącego układem zbiorowym pracy zawartego przez nowego pracodawcę z organizacjami związków zawodowych i zastępujących dotychczasowe warunki ukształtowane przez obowiązujący u poprzedniego pracodawcy zakładowy układ zbiorowy pracy, gdy dotychczas obowiązujący układ zbiorowy pracy, nie zostaje zastąpiony nowym układem lub regulaminem wynagradzania ani nie zostaje rozwiązany, nie stosuje się art. 241¹³ § 2 k.p. i takie porozumienie może autonomicznie wprowadzić mniej korzystne warunki pracy i płacy”.

Po drugie, powołano się na potrzebę wykładni przepisów prawnych; art. 241¹³ § 2 w zw. z art. 241⁸ § 2 w zw. z art. 42 k.p. budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, w tym Sądu Najwyższego, czego przykładem są wyroki SN z 6 września 2012 r., II PK 29/2012, z 25 listopada 2004 r., II PK 57/04, 6 grudnia 2005 r., II PK 95/05, z 12 sierpnia 2004 r., III PK 38/04, w zakresie badania, „czy art. 241¹⁸ § 2 k.p. ma zastosowanie do porozumień zbiorowych innych niż układ zbiorowy pracy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna, spełniająca wymagania z art. 398⁴ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu (postanowienie SN z 13 listopada 2008 r., II UK 228/08, LEX nr 564794). Na tym etapie ustala się przede wszystkim, czy zachodzą okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania, co ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 29 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i

jurysprudencji (postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że problem prawny, ujęty w skardze kasacyjnej, dotyczyć musi kwestii decydującej o rozstrzygnięciu sprawy, nie może być dla niej prawnie obojętny. Innymi słowy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, bądź zachodzi konieczność wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów tylko wtedy, kiedy wynik sprawy uzależniony jest od interpretacji przepisów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z 25 września 2007 r., I UK 161/07, niepubl.).

Stosownie do art. 398¹³ § 1 i 2 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw i jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Sądy orzekające w sprawie ustaliły, że strona pozwana miała obowiązek stosowania układu zbiorowego na podstawie art. 241⁸ k.p. Po upływie wymaganego w tym przepisie terminu, zawarto porozumienie z 20 grudnia 2004 r. Następnie 17 stycznia 2005 r. powód zawarł porozumienie zmieniające warunki pracy, składając jednocześnie oświadczenie, że zapoznał się z treścią porozumienia z 2004 r. Sąd ustalił, że jego oświadczenia woli nie było dotknięte wadą.

Wobec powyższego, należy uznać, że rozstrzygnięcie zagadnienie prawnego przedstawionego w skardze kasacyjnej nie miało znaczenia dla wyniku sprawy rozpoznawanej przez Sąd Okręgowy.

Z akt sprawy wynika, że odpowiedź na skargę kasacyjną została doręczona drugiej stronie przez Sąd – art. 132 § 1 k.p.c. (postanowienie SN z 12 października 2011 r., II CZ 70/11, LEX nr 1044005).

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.